

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Nesterewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko Gminie P. i Skarbowi Państwa – (...)

o zapłatę 4.232 zł

I. odrzucić pozew przeciwko Gminie P.;

II. oddalić powództwo przeciwko Skarbowi Państwa – (...)

UZASADNIENIE

H. B. wniósł pozew przeciwko Gminie P. i Prezesowi (...) o zapłatę kwoty 4232 zł z odsetkami karnymi w wysokości sześciokrotności wysokości stopy lombardowej od kwoty 529 zł od 1 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty, oraz o orzeczenie o prawie do zadośćuczynienia. W uzasadnieniu podał, że pozwany zaprzestał od kwietnia 2015r. wypłaty przyznanego świadczenia – zasiłku stałego w kwocie 529 zł miesięcznie oraz regulowania składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wskazał, że Prezes (...) troszczy się o to, aby pozwany uzyskał należną ochronę prawną, poprzez ochronę pozwanego od odpowiedzialności cywilnej wobec powoda, solidaryzuje się z pozwanym, w ten sposób, że nie kontroluje orzeczeń sędziów sądu rejonowego. W piśmie z dnia 8.03.2016r. (k-52) podał, że strony nie są umówione co do odsetek i ich wysokości. Zgłosił „inne żądania, które sąd uwzględni z urzędu”.

Pozwana Gmina P. wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że powództwo nie zostało udowodnione co do zasady ani co do wysokości, powód nie wykazał legitymacji biernej pozwanego, pozew jest sporządzony niechlujnie i mało czytelnie, trudno więc zrozumieć intencje i żądania autora. Zarzuciła, że strony nie zawierały jakiegokolwiek umowy, która uprawniałaby powoda do żądania odsetek w wysokości, zgłoszonej w pozwie.

Pozwany Skarb Państwa - (...) wniósł o oddalenie powództwa, zarzucił, że sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom, w działaniach pozwanego nie ma żadnych znamion bezprawności, czy jakiegokolwiek innych podstaw odpowiedzialności, uzasadniających zasądzenie roszczenia na rzecz powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 199 § 1 kpc, Sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Żądanie, zgłoszone w pozwie przeciwko Gminie P., dotyczy wypłaty świadczeń z pomocy społecznej, które reguluje ustawa z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz.U.2016.930 t.j.), a w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2016r., poz. 23, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej (art.14). Przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji

administracyjnej (art. 106 ust. 1 powołanej ustawy o pomocy społecznej). Art. 106 ust. 5 powołanej ustawy reguluje kwestię zmiany lub uchylecia decyzji administracyjnej na niekorzyść strony bez jej zgody w przypadku m.in. zmiany przepisów prawa czy zmiany sytuacji dochodowej lub osobistej strony, zaś odwołanie od decyzji regulują przepisy k.p.a. Droga sądowa do realizacji roszczeń z pomocy społecznej jest niedopuszczalna. Mając powyższe na uwadze, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Artykuł 321 § 1 kpc wyraża kardynalną zasadę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie (ne eat iudex ultra petita partium), a więc nie może wbrew żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1) zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Sąd nie może zmienić podstawy faktycznej powództwa, ponieważ wówczas, przekraczając jej granice i nawet uwzględniając zasługujący na ochronę interes prawny jednej ze stron, staje się jej adwokatem, pozbawiając przegrywającego możliwości obrony swych praw.

W rozpoznawanej sprawie, mając na uwadze wskazaną przez powoda podstawę faktyczną powództwa, brak jest jakichkolwiek przesłanek do zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego Skarbu Państwa kwoty wskazanej w pozwie. Sąd podzielił stanowisko pozwanego Skarbu Państwa – (...) i podniesione w odpowiedzi na pozew zarzuty. Powód nie wskazał nawet na żadne konkretne działanie lub zaniechanie Prezesa (...), które mogłoby podlegać ocenie pod względem bezprawności, nie wskazywał również, aby po jego stronie powstała jakakolwiek szkoda/krzywda, podlegająca rekompensacie w drodze zasądzenia zadośćuczynienia (art. 445§1 w zw. z art. 444§1 i art. 417§1 kc). Jego nieprecyzyjne, ogólnikowe twierdzenia, że „Prezes (...) (...) chroni pozwanego (Gminę P. – przyp. autora) od odpowiedzialności cywilnej wobec powoda”, zawarte w uzasadnieniu pozwu, pozostały ponadto gołosłowne. Również żądanie w zakresie zasądzenia odsetek „karnych w wysokości sześciokrotności wysokości stopy lombardowej od kwoty 529 zł/m” (miesięcznie) jest pozbawione jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych. Dlatego też, uznając powództwo za bezzasadne, orzeczono, jak w pkt II wyroku.